

Teza: zasad dwuinstancyjności

Postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego utrzymujące w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia jest orzeczeniem sądu odwoławczego o którym mowa w art. 426 § 1 k.p.k. i dlatego nie przysługuje od niego środek odwoławczy.

Sygn. akt WO - 128/2017

POSTANOWIENIE

z dnia 15 grudnia 2017 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Dorota Szubielska

Sędziowie: SWSD Elżbieta Gajda – Krynicka /sprawozdawca/

SWSD Wojciech Płóciennik

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Mariusza Łątkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2017 r. na posiedzeniu

sprawy radcy prawnego A. K.

obwinionego o czyn z art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 7 ust.3 i art.12 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (Uchwała nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r)

z powodu zażalenia pokrzywdzonego A. B. na Zarządzenie Przewodniczącego Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku z dnia 13. 07. 2017r sygn. akt D 9/17 w przedmiocie odmowy przyjęcia odwołania na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Gdańsku z dnia 23 marca 2017r

postanawia:

1.

na podstawie art.430 k.p.k. w związku z art. 70 ustawy o radcach prawnych pozostawić zażalenie bez rozpoznania,

2.

koszty postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w Gdańsku ponosi Okręgowa Izba Radców Prawnych w Gdańsku natomiast koszty przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowa Rada Radców Prawnych w wysokości 1.200,00 (słownie złotych: jeden tysiąc dwieście).

Uzasadnienie

Wyższy Sąd Dyscyplinarny , pozostawiając przedstawione zażalenie bez rozpoznania zważył co następuje:

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Gdańsku postanowieniem z dnia 23 marca 2017r. sygn. akt D – 9/2017 utrzymał w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku z dnia 12 stycznia 2017r. sygn. akt RD 59/16 o umorzeniu dochodzenia przeciwko radcy prawnemu A. K..

Pomimo pouczenia, że postanowienie jest ostateczne i od niego nie przysługuje środek odwoławczy, skarżący A. B. wniósł zażalenie zatytułowane „ skarga –zażalenie”. Przewodniczący Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku zarządzeniem z dnia 13 lipca 2017r odmówił przyjęcia odwołania z uwagi na jego niedopuszczalność. Jednocześnie pouczył stronę, że od tego zarządzenia przysługuje zażalenie w terminie 7 dni do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Na zarządzenie Przewodniczącego OSD w Gdańsku zażalenie wniósł skarżący A. B..

Zgodnie z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Zgodnie z art. 425 § 1 k.p.k. środek odwoławczy przysługuje tylko od orzeczeń wydanych w pierwszej instancji. Natomiast zgodnie z art.426 § 1 k.p.k. od orzeczeń wydanych przez sąd odwoławczy na skutek odwołania nie przysługuje środek odwoławczy.

Wniesienie środka odwoławczego od orzeczenia sądu odwoławczego wydanego na wskutek odwołania nie wywołuje żadnych skutków prawnych a zwłaszcza nie obliguje sądu do podjęcia jakichkolwiek czynności procesowych.

Stanowisko takie zajął SN w postanowieniu z dnia 22 marca 2000r sygn. akt V KZ 23/00.

Postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Gdańsku utrzymujące w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia przeciwko radcy prawnemu A. K. jest orzeczeniem sądu odwoławczego o którym mowa w art. 426 § 1 k.p.k. i dlatego nie przysługuje od niego środek odwoławczy.

Z powyższych względów postanowiono jak w sentencji.

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 Ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr 86/IX/2015.